

„Když jsme byli malí,“ Paželv mluvil už klidněji, jen občas si ještě vzdychl, „chodili jsme do mateřské školy. Učil nás starý Želváček, říkali jsme mu Marhůl.“

„Pročpak jste mu říkali Marhůl, když to Marhůl nebyl?“ zeptala se Alenka.

„Protože na nás bral hůl, ty hloupá!“ zlobil se Paželv.

„Že se nestydíš, takhle bláhově se ptát,“ dodal Noh a pak oba seděli a mlčeli a koukali na Alenku; ta by se byla nejradši do země propadla. Nakonec řekl Noh Paželvovi: „Tak povídej dál, kamaráde, ať to netrvá celý den!“ a Paželv hovořil těmito slovy:

„Tak jsem tedy chodil do školy v moři, i když tomu snad nevěříš —“

„To jsem neřekla,“ vpadla mu do řeči Alenka.

„Řekla,“ odpověděl Paželv.

„Buď zticha!“ ozval se Noh, ještě než Alenka otevřela ústa. Paželv pokračoval:

„Dostalo se nám výborného vzdělání — však jsme se celý den učili.“

„My jsme taky měli celodenní vyučování,“ řekla Alenka, „tak se tolik nechlubte!“

„A měla jsi nějaké nepovinné předměty?“ zeptal se starostlivě Paželv.

„Ano!“ řekla Alenka, „měli jsme francouzštinu a hudbu.“

„A co prádlo?“ zeptal se Paželv.

„To vůbec ne,“ nadurdila se Alenka.

„Á! Tak to moc dobrá škola nebyla,“ oddychl si Paželv. „To u nás jsme měli na konci vysvědčení nepovinné předměty: Francouzština a hudba a prádlo.“

„Tomu, kdo žije na dně mořském, to není zapotřebí,“ řekla Alenka.

„Však jsem na to ani neměl,“ vzdychl si Paželv, „chodil jsem jen na povinné předměty.“

„A které?“ zeptala se Alenka.

„No především samozřejmě na bdění a spaní,“ odpověděl Paželv. „A pak na motyku s všelijakými početními úkony, jako je svítání, odmítání, nasolení a želení.“

„Nasolení, to jsem nikdy neslyšela,“ osmělila se Alenka. „Co je to?“

Samým úžasem zvedl Noh obě tlapy a zvolal: „Cože? Ty že jsi nikdy neslyšela o nasolení! Co je oslazení, to doufám víš?“

„Ano, to je — to je — když se něco pocukruje.“

„Jestli tedy nevíš, co je nasolení, pak jsi ůlulum.“

Alenku přešla chuť ještě se ho na něco ptát, otočila se tedy k Paželvovi: „Co jste se ještě učili?“

„Pak jsme měli hájesloví,“ počítal Paželv na prackách „mořepis, příhodopis — dále rýžování — jednou za týden k nám chodil starý úhoř a učil nás třeslení, svinování a svalování.“

„Co to bylo?“ zeptala se Alenka.

„To ti nemohu ukázat,“ řekl Paželv. „Mám na to tuhé kosti. A Noh se to neučil.“

„Neměl jsem čas,“ řekl Noh, „ale zato jsem chodil na klasické jazyky. Učil mě staříčkový mořský pavouk.“

„Já jsem k němu nechodil,“ povzdychl Paželv. „Říkali, že učí zmatinu a vřeštinu.“

„To učil,“ povzdychl taky Noh a oba si zakryli obličej prackou.

„A kolik hodin denně jste se učili?“ vyhrkla Alenka, aby obrátila řeč jinam.

„První den jich tu bývalo deset,“ řekl Paželv, „druhý den jich tu bývalo devět a tak to šlo dále.“

„To je mi divný rozvrh!“ zvolala Alenka.

„Podle toho, kolik jich tu bývalo,“ prohodil Noh, „taky jich pak ubývalo.“